

Р Е Ш Е Н И Е

№ 281

гр. София, 13 декември 2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение в съдебно заседание на двадесет и четвърти ноември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КАПКА КОСТОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

РУМЕН ПЕТРОВ

при участието на секретаря Мира Недева
и в присъствието на прокурора ИВАЙЛО СИМОВ,
след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ
наказателно дело № 1052 по описа за 2017 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е образувано по жалби на защитниците на подсъдимите В. С. В. и Н. М. С. съответно адв.М.Я. и адв. Н. М. против осъдителната част на въззивно решение № 16/31.07.2017 г., постановено по внохд № 202/2016 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

В жалбите са наведени касационните основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК. Релевираните доводи за допуснати съществени процесуални нарушения са свързани с твърдения за непълна, необективна и дори за превратна оценка на доказателствения материал. Защитниците считат, че събраните по делото доказателства разкриват по-скоро наличието на епизодични контакти между подсъдимите, соченият за ръководител на групата В.Т. и останалите участници – М. М. и И. Р., отколкото на трайно установени организационни и функционални връзки, изградени на базата на постигнато общо съгласие за осъществяване на престъпления. Акцентирано е върху изискуемото от закона, но непритежавано от подсъдимите качество на „длъжностно лице” по смисъла на чл.93 т.1 б.„А” и „Б” от НК, още повече че инкриминираните протоколи за годишен технически преглед не представлявали официален документ. В жалбата на адв.М. допълнително е посочено, че въззивният съд не е отговорил на направените от защитата възражения и е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.372 ал.3 от НПК, като е пропуснал с нарочно определение да постанови промяна в реда на съдебното следствие предвид провеждането на първоинстанционното производство по диференцираната

процедура, регламентирана в чл.371 т.1 от НПК. Неправилно въззивният съд е възприел кредитираните от първата инстанция обяснения на подсъдимия С., дадени на досъдебното производство, тъй като към момента на разпита му – 14.12.2010 г. и 19.12.2013 г., не е съществувала разпоредбата на чл.279 ал.2 от НПК и той не е бил запознат с възможността казаното от него да бъде приобщено към доказателствения материал по делото. При условията на алтернативност е отправена претенция осъдителната част на въззивното решение и първоинстанционната присъда да бъдат отменени и подсъдимите да бъдат оправдани по двете обвинения или да бъде приложен закон за по-леко наказуемо престъпление като деянието по чл.311 ал.1 от НК се преквалифицира в такова по чл.309 от НК и се приложи разпоредбата на чл.78а от НК, или делото се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния или на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание подсъдимите В. С. В. и Н. М. С. редовно призовани, не се явяват. Не се явява и защитникът адв. М., която е преупълномощила за нуждите на настоящото производство адв.С., който поддържа депозираните жалби и счита, че те следва да бъдат уважени по наведените в тях съображения.

Не се явява и подсъдимата М. Д. М.. Защитникът и адв.А.А. не се присъединява към жалбите на двамата подсъдими, тъй като с въззивното решение е потвърдена постановената оправдателната присъда спрямо М..

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура е на становище, че жалбите са неоснователни и въззивното решение като правилно и законосъобразно трябва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност съобразно чл.347 ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда от 07.06.2016 г. по нохд № 834/2014 г. на Специализирания наказателен съд /СНС/ подсъдимите В. С. В. и Н. М. С. са признати за виновни:

- в това, че от неустановена дата на 2010 г. до 13.12.2010 г., в гр.Добрич, като длъжности лица са участвали в организирана престъпна група, образувана и ръководена от В. Ж. Т. /за когото наказателното производство е прекратено с влязло в сила определение от 10.06.2014 г., с което е одобрено постигнато между страните споразумение/ и с участник И. Р. /за когото наказателното производство е прекратено с постановление от 04.03.2014 г. на основание чл.243 ал.1 т.1 вр. с чл.24 ал.1 т.5 от НПК вр. с чл.33 ал.2 от НК с установена давност на заболяването от 14.06.2013 г./, създадена с користна цел, за да върши престъпления по чл.311, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 от НК и при

условията на чл.54 от НК В. е осъден на три години лишаване от свобода, а при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК С. е осъден две години лишаване от свобода.

- подсъдимият В. в периода от 24.08.2010 г. до 26.11.2010 г., а подсъдимият С. от 26.01.2010 г. до 17.05.2010 г. в гр.Добрич, при условията на продължавано престъпление, в съучастие с И. Р., в качеството им на длъжностни лица – председател на комисия за годишни технически прегледи, в кръга на службата си, всеки един от тях е съставил съответно 82 бр. и 27 бр. официални документи – протоколи за периодичен преглед за техническа изправност на пътни превозни средства, с цел да бъдат използвани тези документи като доказателство за тези обстоятелства, поради което и на основание чл.311, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК В. е осъден на две години и шест месеца лишаване от свобода, а С. на една година и шест месеца лишаване от свобода, като В. е признат за невинен да е съставил други три официални документа и на основание чл.304 от НПК е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение.

На основание чл.25, ал.1 вр. с чл.23, ал.1 от НК на В. е наложено едно общо най-тежко наказание измежду настоящите и наложеното му с одобрено от съда споразумение по нохд № 431/2012 г. по описа на РС - Добрич, а именно – три години лишаване от свобода, към което е присъединено и постановеното лишаване от право да управлява МПС за срок от четири месеца. На основание чл.25, ал.3 от НК от така определеното общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода е приспаднато изтърпяното наказание пробация, като два дни са зачетени за един ден лишаване от свобода.

На основание чл.23, ал.1 от НК на С. е наложено едно общо най-тежко наказание от две години лишаване от свобода.

На основание чл.66, ал.1 от НК определените общи най - тежки наказания лишаване от свобода на всеки един от двамата подсъдими са отложени за изпълнение с изпитателен срок от по три години.

С присъдата в тежест на подсъдимите са възложени направените по делото разноси общо в размер на по 1 547,18 лв.

С присъдата подсъдимата М. М. е призната за невинна да е участвала в организираната и ръководена от В. Т., и с участници длъжностните лица В. В., Н. С. и И. Р., организирана престъпна група, създадена с користна цел, за да върши престъпления по чл.311, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК тя е оправдана по така повдигнатото ѝ обвинение по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.1 от НК.

По жалби на защитниците на подсъдимите В. В. и Н. С. адв. Я. и адв. М. е образувано внохд № 202/2016 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд /АСнС/. С постановеното решение, предмет на настоящата касационна проверка, на основание „чл.337, ал.1,

т.2 вр. с чл.334, т.3 от НПК и чл.338, вр. с чл.334, т.6 от НПК” е изменена първоинстанционната присъда в частта, с която:

- В. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 от НК, като е признат за невиновен да е извършил това престъпление в периода от неустановена дата на 2010 г. до 02.08.2010 г. и в този смисъл е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение.

- С. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 от НК, като е признат за невиновен да е извършил това престъпление в периода от 05.07.2010 г. до 13.12.2010 г. и в този смисъл е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение.

- всеки един от двамата подсъдими е признат за виновен да е осъществил в съучастие с И. Р. престъпление по чл.311, ал.1 вр. с чл.20 ал.2 вр. с чл.26 ал.1 от НК като ги признава за невиновни – В. да е извършил в съучастие 73 деяния, а С. едно деяние и ги оправдава по обвинението по чл.20 ал.2 от НК.

В останалата част присъдата е потвърдена, като подсъдимите са осъдени да заплатят направените във въззивното производство разноски в размер на по 442,06 лв.

Съдържанието на жалбите на защитниците на подсъдимите разкрива наличието на идентични оплаквания, които са подкрепени със сходни доводи, което позволява те да бъдат разгледани едновременно, още повече, че в случая спрямо двамата са повдигнати едни и същи обвинения, като след излизането на Н. С. в няколкомесечен отпуск по болест от 05.07.2010 г. той е заменен като председател на комисията за периодични прегледи за техническа изправност на пътните превозни средства от В. В.. Същевременно с това направените оплаквания са напълно идентични с наведените такива и пред въззивния съд. На отправени от страните възражения е даден подробен отговор, поради което не би могло да бъде споделена тезата на защитата за непълнота на мотивите, още повече, че изложените доводи се споделят изцяло и от касационната инстанция. Действително първоинстанционното производство е проведено по реда на съкратеното съдебно следствие по смисъла на чл.371 т.1 от НПК, като страните са дали съгласие да не се събират повторно част събраните в досъдебната фаза гласни и писмени доказателствени средства, което е съобразено с изискванията на процесуалния закон. Особените правила на съкратеното съдебно следствие се отнасят и касаят единствено производството пред първоинстанционния съд. Извършената впоследствие по инициатива на защитата проверка на правилността на постановената първоинстанционна присъда не предполага каквито и да било ограничения в процедурата или в правомощията на въззивния съд, обусловени от проведената диференцирана процедура, включително и при провеждането

на съдебно следствие. В този смисъл твърдението в жалбата на адв.М., че липсата на нарочно определение за промяна реда на съдебното следствие във въззивното производство представлява съществено процесуално нарушение не намира опора в нормативната уредба на Глава двадесет и първа от НПК.

Касационната инстанция изцяло споделя изложеното в мотивите /л.54 и 55/ на въззивното решение относно възраженията на защитата за допуснати нарушения на разпоредбата на чл.279, ал.2 от НПК при приобщаване обясненията на двамата подсъдими от досъдебното производство. Следва да се посочи, че към момента на провеждане на разпитите, измененията с ДВ бр.32 от 27.04.2010 г. са били влезли в сила преди повече от шест месеца, процесуално следствените действия са проведени в присъствието на упълномощен защитник, поради което не може да се приеме, че с изричното неразясняване на възможността дадените обяснения да бъдат четени впоследствие в съдебно заседание е допуснато нарушение на процесуалните правила, а още по-малко такова от категорията на съществените. Правилно проверяваната инстанция по същество, с оглед липсата на изискуемото съгласие съобразно чл.279, ал.3 от НПК, еценила заявеното от В. и С. само относно личното участие на всеки един от тях и на И. Р. в престъпното сдружение и размера на получените суми за съставянето на протоколите за периодични прегледи за техническа изправност на пътните превозни.

Не отговаря на обективната действителност твърдението в жалбата на адв.М. за драстично разминаване в смисъла - между заявеното от организатора и ръководител на групата В. Т. /за когото наказателното производство е прекратено с одобрено от съда споразумение/ в качеството му на свидетел и възприето от съда. В жалбата не е посочено конкретно в какво се състои това разминаване, но касационният състав счита, че визираното доказателствено средство не е тълкувано превратно, извън действителния му смисъл и значение. Не само показанията на този свидетел, но и останалите доказателствени източници, от които са изведени фактическите изводи на проверявания съд, са подчинени на правилата на формалната логика и на изискванията на процесуалния закон относно събирането, проверката и оценката им, поради което ВКС не констатира да е налице касационното основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

В рамките на приетите фактически положения правилно е приложен и материалния закон, като предходните съдилища не са допуснали незаконосъобразни изводи относно въпросите за вината и отговорността. Неоснователни са възраженията, че след като от управителя на дружеството не е била издадена нарочна заповед, с която да възложи писмено на авто-механиците В. и С., всеки един от тях да изпълнява длъжността – председател на комисия за годишни технически прегледи, то те не притежават качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93 ал.1

б. „Б” предл.1 от НК. Правилно е прието от съда, че след поименното им определяне за председател на комисия по чл.31 от Наредба № 32/05.08.1999 г. с Разрешение № 995/19.01.2009 г. на министъра на транспорта и с тяхно съгласие, те са извършвали тази дейност в „.....” ООД, което ги характеризира като лица, на които е възложена ръководна работа в процесното юридическо лице – търговец, т.е двамата подсъдими се явяват годен субект на вменените им във вина престъпления. Следва да се посочи, че след издаване на разрешението всеки един от подсъдимите е приел тази работа, участвал е в качеството му на председател на комисията за извършване на техническите прегледи и е съставял протоколи за тяхното провеждане, включително и инкриминираните, за които е безспорно установено, че са с невярно съдържание, тъй като в тях са удостоверени обстоятелства, които изобщо не отговарят на истината. Следователно към правата и задълженията им като авто-механици в юридическото лице – търговец, след получаването на разрешението, издадено от министъра на транспорта въз основа на действащата към момента наредба, на подсъдимите е възложено и задължението за провеждане на технически прегледи на ППС, в каквото качество двамата са съставили процесните неверни протоколи, с цел тези документи да послужат като доказателство за тези обстоятелства.

Неоснователни се явяват и възраженията на защитниците за наличието по-скоро на епизодични прояви, отколкото на трайни взаимоотношения, изразяващи се в установени организационни и функционални връзки между членовете на групата, изградени на основата на постигнато информирано съгласие, съзнание за принадлежност и общност за осъществяване на престъпления по чл.311, ал.1 от НК. В тази насока, за разлика от първоинстанционния съд, въззивният състав е изложил подробни съображения съобразно визираните в чл.93, т.20 от НК и изискуеми елементи, за да бъде осъществен фактическия състав на престъплението по чл.321 от НК. Като изключим възпроизведените напълно излишно в мотивите теоретични разработки, фактическите изводи за формирането на групата и преди всичко за последователното участие в нея на всеки един от двамата подсъдими, направени от състава на АСнС са правилни. Безспорно е установено, че подготовката за осъществяването на инкриминираните документи е започнала след постигнатата договорка - първоначално между организатора и ръководител на групата - св.В. Т. и подсъдимия С., който след заболяването му е заменен от Вичев, както и третия участник И. Р., т.е. решението не е взето инцидентно и случайно, без знанието и изричното съгласие на всеки един от двамата подсъдими поотделно. Преди съставянето на съответния протокол за периодичен технически преглед на автомобилите, собственост на различни румънски граждани, след обаждане по телефона от страна на Т., той лично е представял в пункта ксерокопие на „големия талон” и удостоверение за

сключена застраховка „Гражданска отговорност“, както и дължимите суми, включващи регламентираната такса и реализирания нерегламентиран доход за подсъдимите, от което се извежда и наличието на користната цел. Трудно би могло да се приеме, че с безспорно установеното по един и същи начин съставяне от страна на В. на 82 бр., а от С. на 27 бр. протокола, в които са удостоверени неверни обстоятелства, в продължение на по няколко месеца са изолирани случаи или представляват епизодична проява. Именно от значителния брой на така съставените документи и сравнително продължителния период от време – няколко месеца произтича трайността на образуваното и ръководено от Т. сдружение, в което са участвали подсъдимите и И.Р..

Несъстоятелно е и оплакването, че съставените от подсъдимите протоколи за годишен технически преглед не са официални документи или по-скоро представляват компилация между официален и частен документ, като в инкриминираната им с обвинителния акт част – относно лицето, представило автомобила за преглед, се касае за частен документ. Претенцията на защита за разделянето на протокола на официален и частен документ очевидно е обусловена от начина, по който е формулирано повдигнатото обвинение, касаещ единствено удостоверяването на неверни обстоятелства относно лицето, представило ППС за преглед, при условие, че още на досъдебното производство е установено, че всички удостоверени обстоятелства не отговарят на истината, тъй като процесните автомобили, собственост на румънски граждани към инкриминирания момент не са били на територията на Република България, а още по-малко фактически да са минали процесния технически преглед. Въпреки така стесненото обвинение, не може да се приеме, че протоколът за технически преглед в инкриминираната му част е частен документ, тъй като съобразно чл.31 ал.5 т.4 и ал.6 от Наредбата именно председателят на комисията, т.е. всеки един от подсъдимите, е бил длъжен да попълни личните данни на лицето, представило ППС за преглед и да положи индивидуалния си печат. Според настоящия състав на ВКС протоколите за периодичен преглед за техническа изправност на ППС са официални документи по смисъла на чл.93, т.5 от НК, тъй като са издадени от длъжностни лица в кръга на службата им – подсъдимите като председатели на тричленна комисия за ГТП, в предвидената в приложение № 6 към чл.31 ал.2 от Наредба 32/05.08.1999 г. /отм./ форма. Въз основа на този протокол, когато ППС отговаря на техническите изисквания, се издават знак за периодичен преглед и контролен талон, като документа и знаците са с идентични номера, т.е. протоколите са издадени по предвидения нормативно регламентиран ред и форма, на официални бланки, подписани от тримата членове на комисията и подпечатани с индивидуалните печати на председателя. При така приетите от предходните инстанции фактически обстоятелства и настоящата инстанция счита, че осъществените от В. и С.

действия съдържат в себе си елементите на престъпния състав по чл.311 ал.1 от НК, а не на престъплението по чл.309 от НК.

В жалбите не са изложени доводи относно наличието на явна несправедливост на наложените наказания и няма искания за тяхното намаляване, поради което касационната инстанция на дължи произнасяне.

С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че жалбите се явяват неоснователни и решението на въззивния съд в осъдителната му част като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила, поради което и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 16/31.07.2017 г., постановено по внохд № 202/2016 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: